

muner tilsammen udredede Skattebidrag og det Skattebeløb, som de vilde komme til at udrede, saafremt de alene havde haft Ophold i den Kommune, hvor det højeste Skattebidrag er paalignet dem.

Den, der i Skatteaarets Løb fraflytter en Kommune, skal svare Skat til denne indtil det Tidspunkt, fra hvilket han bliver ansat til at svare Skat i Tilflytningskommunen (§ 4), dog længst til Skatteaarets Udgang. Saafremt Skatteyderen tager Bopæl i Udlandet, vedbliver han at være skattepligtig til Fraflytningskommunen indtil Skatteaarets Udgang.

Den, der tager midlertidigt Ophold i Udlandet, vedbliver at være skattepligtig til den Kommune, hvori han indtil da havde fast Ophold, for saa vidt han bevarer sin Bopæl i denne. Opgiver den paagældende under sit Ophold i Udlandet sin Bopæl i Kommunen, ophører Skattepligten i Overensstemmelse med de i denne Paragrafs 2det Stykke givne Regler.

Skattepligten for en Kvinde, der indgaar Ægteskab, ophører ved Udgangen af det Skattehalvaar, i hvilket Ægteskabet er indgaaet — dog vedbliver en Kvinde, der ved Ægteskabets Indgaaelse fraflytter en Kommune, at være skattepligtig til denne indtil Skattehalvaarets Udgang —, medmindre den paagældende efter Ægteskabets Indgaaelse fortsætter sit hidtil drevne indtægtgivende Erhverv eller vedbliver at oppebære Indtægt af Kapital eller Forretning, som hun har været Ejer eller Indehaver af før Ægteskabet; i saa Fald vedvarer Skattepligten til Skatteaarets Udgang.

Saafremt en Skatteyder uden at ophøre med at have skattepligtigt Ophold i en Kommune tager fast Ophold i en anden Kommune og dér bliver ansat til personlig Kommuneskat, er han, naar han foreviser Kvittering for at have erlagt det ham til sin oprindelige Opholdskommune paalignede Skattebidrag, berettiget til at forlange Spørgsmaalet om Skattens Fordeling mellem de to Kommuner afgjort, forinden han udreder noget Skattebidrag til den anden Kommune for det Tidsrum, for hvilket han ifølge den foreviste Skattekvittering allerede har betalt til den oprindelige Opholdskommune.

§ 6.

Naar en Skatteyder afgaar ved Døden, vil den ham paalignede Skat være at erlægge indtil Udgangen af det Kvartal, hvori Dødsfaldet er indtruffet. Hans efterladte Enke kan derefter ansættes til Skat efter Reglerne for tilflyttede; ved denne Ansættelse kan Ligningsmyndigheden, hvor det maa antages, at Enkens Indkomst i det paagældende Skatteaar som Følge af Mandens Død vil blive mindre end den Indkomst, hvortil Ægtefællerne har været ansat for det omhandlede Skatteaar, tilstaa Enken Nedsættelse i Indkomsten med indtil Halvdelen.

Konkursboer tilsvares Fallentens Skat indtil Udgangen af det Skattehalvaar, i hvilket Konkursbehandlingen er begyndt. Denne Forpligtelse paavirktes ikke af et i Boet udstedt Proklama; denne Regel finder tilsvarende Anvendelse for Dødsboers Vedkommende.

§ 7.

For enhver Kommune udenfor København tilvejebringes en Skattevedtægt, som Kommunen har at følge ved Ligningen paa Formue og Lejlighed. Sogneraadet gør for Landkommunernes Vedkommende Indstilling derom til Amsraadet, og Kommunalbestyrelserne for Købstæderne samt for Marstal og de sønderjydske Flækker gør paa samme Maade Indstilling til Indenrigsministeren. Paa Grundlag af disse Indstillinger og med særligt Hensyn til saadanne Punkter, hvorom Flertallet af Indstillingerne stemmer overens, udarbejdes da fælles Skattevedtægter henholdsvis for Amtets Landkommuner af Amsraadet og for Købstæderne og Handelspladserne af Indenrigs-